

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	4404125871
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4404125871.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a JUDr. Lenky Praženkovej, v exekučnej veci oprávneného Mesto Nové Zámky, so sídlom Hlavné námestie 10, Nové Zámky, IČO: 00 309 150, proti povinnému JUDr. Ing. Y. T., CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., o vymoženie 7 364,67 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 15Er/723/2004, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoEk/7/2024 - 713 z 25. júla 2024, takto

rozhodol:

Senát 5O Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupuje vec na konanie a rozhodnutie veľkému senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 9CoEk/7/2024 - 713 z 25. júla 2024 potvrdil uznesenie Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 15Er/723/2004-643 z 9. apríla 2024 v napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie schválil rozvrh výťažku súdneho exekútora z predaja nehnuteľnosti. Odvolací súd považoval odvolacie námietky za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti bol rozvrhnutý v súlade s Exekučným poriadkom [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)].

2. Proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania povinný odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Dovolateľ v odôvodnení podaného dovolania súčasne uviedol, že ho považuje za prípustné aj z hľadiska právnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku. Výslovne poukázal na prechodné ustanovenie § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého, ak tento zákon v § 243i až 243k

neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Preto sa podľa dovolateľa na exekučné konania začaté do 31. marca 2017 nevzťahuje ani § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, podľa ktorého dovolanie a dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné. V tejto súvislosti uviedol totožný právny názor, ktorý zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v rozhodnutí v inej exekučnej veci, v uznesení sp. zn. 4Oboer/39/2017 zo dňa 30. augusta 2018.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas (§ 427 ods. 1 CSP) povinný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), za splnenia podmienok podľa § 429 ods. 2 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že vec je potrebné predložiť veľkému senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (§ 48 CSP).

5. Podľa § 48 ods. 1 CSP, ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor.

6. Trojčlenný senát najvyššieho súdu má povinnosť postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu príslušného kolégia najvyššieho súdu postupom podľa § 48 ods. 1 CSP nielen v situácii, ak sa chce odkloniť od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, ale aj v situácii, kedy pri rozhodovaní o určitej otázke existuje rozdielna rozhodovacia prax najvyššieho súdu. Úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu je - nielen rozhodovať v prípade odklonu od skoršej (ustálenej) rozhodovacej praxe najvyššieho súdu - ale predovšetkým zjednocovanie judikatúry samotného najvyššieho súdu (uznesenie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 25. februára 2021, sp. zn. 1VObo/1/2020).

7. Dovolateľ v podanom dovolaní výslovne poukazoval na závery prijaté najvyšším súdom v inej exekučnej veci, a to v uznesení sp. zn. 4Oboer/39/2017 zo dňa 30. augusta 2018. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí, v súvislosti s riešením procesnej otázky, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, prijal záver, podľa ktorého: „V súlade s prechodným ustanovením § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pokiaľ nie je ustanovené inak, sa exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Na exekučné konania začaté do 31. marca 2017 sa preto nevzťahuje ani ust. § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, v zmysle ktorého dovolanie a dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné. V exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017 nie je prípustnosť dovolania proti uzneseniu o zastavení exekúcie podľa § 420 C. s. p., ako aj podľa § 421 C. s. p. vylúčená (bližšie pozri bod 13. uznesenia najvyššieho súdu z 27. júna 2017, sp. zn. 3Oboer/5/2017).“

8. Dovolací súd v tu posudzovanom prípade prípustnosti dovolania zastáva názor, nižšie odôvodnený, odlišný od záverov formulovaných v rozhodnutí sp. zn. 4Oboer/39/2017 zo dňa 30. augusta 2018.

9. Dovolací súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v súdnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť vo veci. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

11. Podľa § 200 veta prvá zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

13. Vyššie uvedené ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku je od uvedeného dňa okamžite aplikovateľné v prípade kumulatívneho splnenia dvoch podmienok: a) rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, bolo vydané po uvedenom dni a b) dovolanie bolo podané po uvedenom dni. Uvedený právny záver považuje Ústavný súd Slovenskej republiky za ústavne udržateľný (I. ÚS 74/2019).

14. Podľa prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. apríla 2017, ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Dovolací súd však zdôrazňuje, že vo vzťahu k opravným konaniam (teda aj k dovolaciemu konaniu), zákon vo svojich ustanoveniach neobsahuje žiadne pravidlo, a preto je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem, a teda zo znenia ustanovenia § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 (rovnako aj 1ECdo/14/2018, 2ECdo/24/2018, 3ECdo/26/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 6ECdo/16/2018, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 1Oboer/2/2019, 2Oboer/3/2018, 3Oboer/18/2018, 4Oboer/37/2017, 5Oboer/25/2018, I. ÚS 259/2018, II. ÚS 185/2018 a III. ÚS 276/2018).

15. Dovolací súd dodáva, že pokiaľ dovolateľ svoj názor o prípustnosti dovolania aj v prípade, že a) rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, bolo vydané po 1. apríli 2017 (v danom prípade dňa 25. júla 2024) a b) dovolanie bolo podané po 1. apríli 2017 (v danom prípade dňa 21. októbra 2024), opiera o skutočnosť, že samotné exekučné konanie začalo pred 1. aprílom 2017 a v tejto súvislosti poukázal na právny názor v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4Oboer/39/2017 z 30. augusta 2018, podľa ktorého „v exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017 nie je prípustnosť dovolania proti uzneseniu o zastavení exekúcie podľa § 420 CSP ako aj podľa § 421 CSP vylúčená“, tak tento názor, opierajúci sa o v tom čase nejednotnú rozhodovaciu prax, bol prekonaný a ustálený neskoršou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (vyššie príkladmo uvedenou), ktorá prešla viacnásobným testom ústavnosti následnými rozhodnutiami ústavného súdu.

16. Uvedené rozhodnutie (sp. zn. 4Oboer/39/2017) ani netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu z hľadiska absencie jeho publikovania v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že totožný senát 4O v následnom rozhodnutí sp. zn. 4Oboer/37/2017 zo dňa 31. januára 2019 dovolanie (v inej exekučnej veci) odmietol primárne na základe úpravy obsiahnutej v § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, keď považoval za významné, že s účinnosťou od 1. apríla 2017 vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, Exekučný zákon neobsahuje žiadne pravidlo, preto za neprípustné považoval dovolanie podané 9. augusta 2017 voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vydanému 28. apríla 2017 a uzavrel, že: „Dovolacie konanie teda začalo za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje a dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.“

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade, okrem už vyššie uvedených rozhodnutí rešpektuje judikát R č. 24/2018, podľa ktorého „prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku je vylúčená aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku“ (uznesenie najvyššieho súdu z 27. septembra 2017, sp. zn. 6ECdo/15/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky č. 2, ročník 2018) a závery ústavného súdu v uznesení z 13. marca 2019, sp. zn. I. ÚS 74/2019 (najmä ods. 16 a 23).

18. Dovolací súd taktiež poukazuje na závery v aktuálnej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, napr. v uznesení z 24. septembra 2024, sp. zn. 3Oboer/8/2023, podľa ktorého „...§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 sa použije vo vzťahu k dovolaniam podaným proti uzneseniam vydaným po 1. apríli 2017 v exekučnom konaní, a teda sa pri zachovaní ústavného princípu dôvery v platné právo, princípu legitímnych očakávaní, ako aj princípu dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci (vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov) použije aj na exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017. K tomu najvyšší súd len zdôrazňuje, že princíp ultraaktivitu nevyžaduje výslovné zákonné zmocnenie, keďže je odvoditeľné pomocou ústavnokonformného teleologického výkladu. Jeho podstatou je efektívny výkon súdnictva tak, aby sa predišlo prijímaniu, alebo skúmaniu už prijatých prechodných ustanovení (m. m. III. ÚS 267/2017).“ (pozri tiež 5Oboer/1/2023, II. ÚS 185/2018, IV. ÚS 397/2020, III. ÚS 596/2021, IV. ÚS 501/2021, I. ÚS 414/2022, I. ÚS 404/2023).

19. Podľa § 48 ods. 1 CSP, ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor.

20. Dovolateľ v danej veci (sp. zn. 5Oboer/1/2025) ním tvrdenú právomoc dovolacieho súdu exekučnú vec prejednať a rozhodnúť v zmysle formulovaných dovolacích dôvodov o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu, z hľadiska prípustnosti podaného dovolania výslovne zakladá na právnom názore, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu (sp. zn. 4Oboer/39/2017). Keďže senát 5O v otázke prípustnosti podaného dovolania zastáva (vyššie uvedený) názor odlišný, plniac si povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 48 ods. 1 CSP, predkladá vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

21. Najvyšší súd sa už skôr vyjadril, že „ustanovenie § 48 Civilného sporového poriadku dopadá na prípady, v ktorých trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že je dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (stanovísk alebo rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), alebo na zmenu právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu, alebo na odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu. Pokiaľ trojčlenný senát dospeje k záveru, že tieto dôvody nie sú dané, vec nepostúpi veľkému senátu najvyššieho súdu.“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/174/2016 z 10. novembra 2016, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 17/2017).

22. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri splnení podmienok stanovených v § 48 ods. 1 CSP nepredloženie veci veľkému senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „nie je iba porušením tohto zákonného ustanovenia, ale s ohľadom na čl. 48 ods. 1 prvú vetu Ústavy Slovenskej republiky aj pochybením, ktoré má ústavnoprávny rozmer“ (nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 189/2021 z 20. októbra 2021, v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu SR pod č. 52/2021). „Zákonná povinnosť zakotvená pre dovolací súd v § 48 Civilného sporového poriadku nie je viazaná na procesnú aktivitu príslušnej strany v spore, keďže sa týka samotnej podstaty výkonu právomoci dovolacieho súdu ako zjednocovateľa judikatúry.“ (nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 237/2021 zo 7. decembra 2021, v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu SR pod č. 58/2021).

23. K tomu je potrebné ďalej uviesť, že aj keď aktuálne medzi senátmi najvyššieho súdu konajúcimi v exekučných veciach panuje názorová zhoda v interpretácii úpravy § 243h ods. 1 a § 204 ods. 4 Exekučného poriadku v znení od 1. apríla 2017 vo veciach s obdobnými okolnosťami významnými pre riešenie otázky prípustnosti dovolania, relevantné je, že doteraz nedošlo k prijatiu takého rozhodnutia dovolacieho súdu, resp. právneho názoru, ako zjednocujúceho, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a

rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Pritom aj podľa judikatúry najvyššieho súdu je tento spôsob ustálenia rozhodovacej praxe najvyššieho súdu preferovaný (viď uznesenia sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 26. februára 2018). Taktiež podľa ústavného súdu, pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia tvoriace jeho ustálenú rozhodovaciu prax, malo by ísť o viacero takých rozhodnutí (vždy ak do rozhodovacieho reťazca vstúpi veľký senát), keď zároveň až v situácii takto definovaného vytvorenia ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] možno považovať dotknutú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu za vyriešenú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a teda tento dôvod prípustnosti dovolania za eliminovaný (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 459/2022 z 10. januára 2023, v Zbierke nálezov ÚS SR pod č. 80/2023).

24. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017, podľa ktorého: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Taktiež je vhodné poukázať na názor, podľa ktorého: „favorizácia inej právoplatne skončenej veci nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedenčnú) záväznosť, nemá v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ani faktickú „záväznosť“ pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi, i keď v zložitých prípadoch (hard case) ju možno ako odkazovú metódu (stare decisis) používať pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/136/2013 zo dňa 14. mája 2014).

25. Napokon je k postúpeniu veci (sp. zn. 5Oboer/1/2025) veľkému senátu dôvodné poukázať aj na obdobný postup trojčlenného senátu najvyššieho súdu 6C, ktorý uznesením sp. zn. 6Ndc/10/2024 zo dňa 27. marca 2024 podľa § 48 CSP postúpil na rozhodnutie veľkému senátu vec (spor o príslušnosť podľa § 43 ods. 1 a 2 CSP) v situácii, keď právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Ndob/68/2023 zo dňa 30. januára 2024, od ktorého sa senát 6C mienil odchýliť, už bol ustálený „prekonaný“ neskoršou zhodnou rozhodovacou praxou senátov obchodnoprávneho ako aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (súladnou s právnym názorom senátu 6C), pričom veľký senát občianskoprávneho kolégia vzhľadom na striktnú dikciu § 48 CSP, ktorá na režim ustálenej rozhodovacej praxe nereflektuje, vec prejednal a rozhodol (uznesenie z 12. novembra 2024 sp. zn. 1VCdo/2/2024).

26. Z vyššie uvedených dôvodov považuje vec predkladajúci senát 5O za dôvodné, aby v danom prípade vo veci (o prípustnosti) dovolania rozhodol veľký senát (§ 48 CSP).

27. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

28. Senát 5O dospel k záveru, že pokiaľ v danom prípade dovolacie konanie (ako aj odvolacie konanie) začalo za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje (§ 202 ods. 4), je podané dovolanie potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP vo väzbe na § 200 Exekučného poriadku, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

29. Nakoľko v rozhodovanej veci boli naplnené zákonné podmienky pre postup podľa ustanovenia § 48 ods. 1 CSP, vo veci rozhodujúci trojčlenný senát obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu 5O uznesením rozhodol o postúpení veci na jej prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu s návrhom prijatia takéhoto záveru, nasledujúc skoršie závery prezentované najvyšším súdom a ústavným súdom:

I. Pokiaľ dovolacie konanie (ako aj odvolacie konanie) začalo za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje (§ 202 ods. 4), je podané dovolanie potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP vo väzbe na § 200 Exekučného poriadku, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Oboer/1/2025 dovolanie povinného odmieta.

30. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.